

ชั่วโม่ง 'อังกฤษ' ในอุ ครุณิพนธ์ ทองเทียม พูด ฟัด ฟอ ไฟ ฉบับรากหญ้า

ร้อยเหตุผลของคนเก่งภาษาอังกฤษจนสามารถสื่อสารได้คล่องและถ่ายทอดให้ผู้อื่น ไม่เคยมีเหตุผลใดที่หัวหรือเชิงกระด้างว่า “เก่งอังกฤษมาได้เพราะหมั่นใส่ใจและเจ็บใจที่ต่างชาติมันหยามว่าคนไทยโง่ !! ดีแต่ใช้แรงงานรับจ้าง เลยไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษ!!”

นิพนธ์ ทองเทียม หรือ “ตาพนธ์” วัย 68 ปี เจ้าของอู่ซ่อมรถและเครื่องใช้ไฟฟ้า แห่งหมู่บ้านหนองซอน ต.หินเหล็กไฟ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ ตอบกับทุกคนที่ตั้งคำถามถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดี และสามารถสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กๆ ที่มาเรียนในบ้าน ซึ่งถูกแปลงสภาพเป็นห้องเรียน โรงซ่อมรถขนาดเล็ก และมุมซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า ทำให้ดูไม่สะอาดตานัก

คุณตาพนธ์ย้อนอดีตว่า ตนจบโรงเรียนช่างไม้และฝึกวิชาชีพเสริมเป็นช่างซ่อมสารพัดเครื่องใช้ที่ จ.ราชบุรี จากนั้นทำอาชีพรับจ้างเป็นช่างไม้ ช่างเชื่อม กระทั่งเมื่ออายุได้ 43 ปีมีโอกาสไปรับจ้างที่ประเทศลิเบียและซาอุดีอาระเบียแห่งละ 2 ปี สองประเทศนี้ทั้งถูกและเหยียดหยามคนไทยมาโดยตลอดว่า ความรู้ที่น้อย เหมาะแก่การเป็นลูกจ้าง ขณะนั้นความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับแย่ แต่ได้ยืนจากหัวหน้างานบอกเล่าถึงมุมมองของต่างชาติขณะนั้นรู้สึกเจ็บใจและรับไม่ได้อย่างมาก จึงตัดสินใจเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน จนชำนาญ และตั้งใจไว้ว่าจะกลับมาสอนเด็กไทยให้เก่งภาษาอังกฤษให้ได้ ตามกำลังใจที่ตนมีเพื่อจะได้ไม่ถูกเหยียดหยาม

จุดเริ่มต้นเกิดจากตรงนั้น ซึ่งคุณตาพนธ์ให้

นิพนธ์ ทองเทียม หรือ ‘ตาพนธ์’ โชว์เทพที่บรรจุกำศัพท์ไว้แน่นเอียด

คำจำกัดความว่า เป็นเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษฉบับรากหญ้าและนายช่างที่ไร้ปริญญา โดยแรกๆ คุณตาเริ่มอัดเทปเสียงบทสนทนาภาษาอังกฤษพร้อมคำแปลแบบถูกไวยากรณ์แล้วเปิดฟังเสียงของตนเองทุกวันตั้งแต่เช้ายัน 3 ทุ่ม เมื่อชาวบ้านละแวกนั้นได้ยินก็ติดต่อให้สอนบุตรหลานด้วยค่าจ้างเป็นเบี้ยว 3 ขวดต่อเดือน

ดาพนธ์กับบรรดาลูกศิษย์คนเก่ง

ต่อมา ก็ปรับเป็นเงินค่าจ้าง เดือนละ 300 บาท แต่ถ้าเด็กคนใดไม่มีเงินตนจะสอนให้ฟรี รวมทั้งสนับสนุนอุปกรณ์การเรียนทุกประเภทแก่เด็กที่ขาดแคลนอีกด้วย ทั้งหมดที่ทุ่มเท ด้วยหวังว่าถ้าไรที่คุ้มค่า คือ ทักษะภาษาที่โดดเด่นของเด็กนักเรียนทุกคน

เมื่อตัวที่เกราะกรังด้วยคราบน้ำมัน เลื้อยฝุ่นปราศจากสุขแสนหวและหลักฐานวุฒิการศึกษาระดับปริญญา ทำให้เด็กๆ หลายคนไม่อาจเรียกคุณตาว่า ครูหรืออาจารย์ได้เต็มปาก ส่วนนี้ตนไม่ได้น้อยใจ แต่เมื่อใดก็ตามที่มีใครเอ่ยเรียกเพื่อซักถามข้อสงสัยระหว่างที่สอนว่า "ครูพนธ์" มีบ้างที่แอบอมยิ้มเล็กๆ ให้แก่ตำแหน่งนั้นด้วยความภูมิใจ กระนั้นก็ไม่เคยลืมหันเพว่าตัวเองเป็นใคร เพราะเจตนาเดียวที่ตนมี คือ ทำทุกทางให้เด็กมีความรู้ และหลุดพ้นคำดูหมิ่นได้

ระยะหลังคุณตาพนธ์จึงมุ่งมั่นสอนทักษะภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องทั้ง ฟัง

พูด อ่าน เขียน คำศัพท์พื้นฐานและบทสนทนาประจำวัน จากนั้นก็สอนขึ้นสูงด้วยการสื่อสารในรูปแบบสำเนียงของชนชาติต่างๆ หลักๆ เป็นอเมริกัน อังกฤษ และเอเชีย ซึ่งเด็กสามารถเรียนได้ในเวลาปิดภาคเรียนราว 45 วัน โดยสอนช่วง 5 โมงเย็นถึง 1 ทุ่ม และมอบการบ้านแก่เด็กเป็นประจำทุกวัน ในแต่ละวันมีเด็กมาเรียนราว 15 คน

"หลายคนสงสัยว่า สื่อการสอนทุกอย่างของผมได้มาจากที่ใด คำตอบส่วนนี้ง่ายๆ ผมไปเก็บป้ายโฆษณาเก่าๆ ซึ่งไม่ได้จ่ายค่าพื้นที่เช่าโฆษณาที่ถูกเจ้าหน้าที่โคนกึ่งข้างถนนมาเก็บต่อกันเป็นบอร์ตใบใหญ่แล้วคัดบทสนทนาลงไปในพื้นที่ว่าง ด้วยตัวบรรจง เพราะเด็กๆ ที่มาเรียนส่วนมากเป็นวัยประถม และมีวัยมต้น คั่นเคยกันดี ส่วนสื่ออื่นๆ ก็มีหนังสือที่ฝรั่งในหมู่บ้านซื้อมามีราคาเพราะอยากช่วยให้ผมมีสื่อที่สมบูรณ์ บางครั้งก็บริจาคเป็นวีซีดี ส่วนผมเองก็หาเทปเปล่าๆ มาอัดเสียงบทสนทนาเพื่อเปิดให้เด็กๆ ฟังแบบชัด และอุปกรณ์อะไรในบ้านที่ดูโล่งผมก็เขียนภาษาอังกฤษลงไปเสมอ ทั้งเก้าอี้ โต๊ะ และปฏิทินเก่าๆ เพื่อจะได้สร้างแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคย วิธีนี้สร้างเด็กให้สอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษและได้คะแนนสูงมาก" คุณตาเล่าอย่างภูมิใจ

แม้จะมีความตั้งใจอย่างเต็มร้อย แต่ด้วยอาชีพ และบุคลิกภาพที่คุณตายอมรับว่าดูยังไม่ค่อยน่าเชื่อถือ ทำให้หนี้ไม่พ้นค่าสบประมาทของชาวบ้านโดยเฉพาะผู้จบปริญญา คุณตาจึงมักถูกกล่าวถึงว่าบ้าและเพี้ยน อีกทั้งสร้างความรำคาญแก่ชาวบ้าน กระนั้นความพยายามก็ยังไม่สิ้นสุด เพราะปัจจุบันแม่เด็กที่มาเรียนมีไม่ถึง 10 คน แต่คุณตาก็สอนอย่างเต็มที่ และเป็นคุณตาแสนเก่งของเด็กๆ ที่มาเรียนเสมอ

หากถามถึงความสำเร็จในการสอนนั้น คุณตาเล่าว่า เคยมีคนงานก่อสร้างจาก จ.ศรีสะเกษ มาจ้างให้สอนภาษาอังกฤษแก่ลูกสองคน ซึ่งตนก็สอนตามวิธีทั่วไป คือ ใช้บ้านเล็กๆ เพื่อเป็นห้องเรียน และสื่อการสอนที่เกะอะฟุ้ง ผ่านไป 4 เดือน ผู้ปกครองโทรมาขอบคุณและบอกว่าลูกสอบเข้ามัธยมได้ ขณะนั้นยอมรับว่าปลื้มอย่างมาก ไม่ใช่ปลื้มเพราะที่ตัวเองสอนได้ แต่ดีใจที่มีคนเชื่อถือ แม้จะไม่มีวุฒิการศึกษาระดับสูงมากก็ตาม

ปัจจุบันคุณตาพนธ์ของเด็กๆ ยังทำหน้าที่รับจ้างซ่อมรถและซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า ควบคู่กับการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้สนใจเสมอ แม้จะต้องฟังคำหยามเหยียดจากคนไทยในสังคมรอบข้างบ้างก็ตาม แต่เหนือสิ่งอื่นใด เด็กไทยจนๆ ที่ไม่มีเงินเข้าโรงเรียนสอนภาษาต่างๆ ต่างพูดภาษาอังกฤษได้คล่องไม่แพ้ใคร ■

ห้องเรียนเล็กๆ ภายในซอมารถและเครื่องใช้ไฟฟ้า